

בש"פ 4985/14 - דוד זקן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 4985/14 - א'

לפני: כבוד הרשם גיא שני

המבקש: דוד זקן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להארכת מועד

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק-דין של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 10.3.2014, שבו נדחה ערעור שהגיש המבקש על הכרעת דין ועל גזר דין של בית המשפט לתעבורה. יצוין כי בית המשפט לתעבורה הרשיע את המבקש בעבירה של נהיגה תחת השפעת סמים, והטיל עליו עונש של קנס, פסילת רישיון לתקופה של 30 חודשים (בניכוי חודש), פסילה על-תנאי ומאסר על-תנאי.

פסק-הדין של בית המשפט המחוזי ניתן, כאמור, ביום 10.3.2014. המבקש אינו מציין מתי פסק-הדין הומצא לו, ועל כן אין לי אלא לצאת מנקודת הנחה כי מועד ההמצאה סמוך למועד מתן פסק-הדין. לאור זאת, היה על המבקש להגיש את בקשת רשות הערעור בסביבות התאריך 25.5.2014 (סעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982).

אלא שהמבקש הגיש את בקשת רשות הערעור ביום 15.7.2014, קרי באיחור ניכר ביותר, ויחד עימה הגיש בקשה להארכת מועד – היא הבקשה שלפניי (למעשה הבקשה להארכת מועד ובקשת רשות הערעור הן בקשות זהות בנוסחן). המבקש מציין כי בקשתו מתמקדת בחומרת העונש, זאת עקב הקשיים הכרוכים בהפקדת רישיון הנהיגה שלו כעת, על רקע עיסוקו כנהג מונית. המבקש מסביר כי בחר להגיש בקשה זו "בשל מצבו האישי הקשה והמורכב, ולאחר שכל ניסיונותיו לאתר מקום עבודה אחר העלו חרס... ועל אף שמדובר בחריגה במניין הימים להגשת בקשת רשות ערעור".

אין בידי ליתן ארכה כמבוקש.

כידוע, במקום שבו מבוקשת ארכה להגשת ערעור או בקשת רשות ערעור בהליך פלילי, יש להציג לבית המשפט "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.07.2006); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.08.2009)). ודוק: כפי שהובהר פעמים רבות, גם בהליך הפלילי הכלל הוא שיש להקפיד על קיום המועדים הנקובים בחוק, והארכת מועד תינתן רק במקום שבו הוצג טעם ממשי המניח את הדעת.

בענייננו, לא מצאתי טעם המניח את הדעת לאיחור בהגשת ההליך. אם המבקש סבר כי קיימת עילה להתערבות ("גלגול שלישי") בעונש שהושת עליו, היה עליו להגיש את ההליך במועד הקצוב בדיון. לא הייתה כל מניעה מבוררת לעשות כן. הקושי הכלכלי של המבקש לשאת בעונש הפסילה (קושי שבית המשפט המחוזי היה ער לו – ראו סעיף 10 לפסק-הדין) בוודאי אינו מהווה כשלעצמו נימוק מספק למתן ארכה, לא כל שכן כשהאיחור הוא משמעותי ואין בצדו הסבר ראוי לאי-הגשת ההליך במועד. מעבר לצריך אוסיף כי גם סיכויי הלכאוריים של ההליך אינם תומכים במתן הארכה המבוקשת, זאת בשים לב לאמות המידה הנוהגות בבקשות רשות ערעור ב"גלגול שלישי" שעניינן חומרת העונש.

לאור האמור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ב בתמוז תשע"ד (20.7.2014).

גיא שני, שופט
ר ש ם